

บทบาทนางโชว์ในโรงละครคาบาเร่ต์ Transgender Actress's Role in Cabaret Theater

วิชัย สวัสดิ์จัน Wichai Swatchin*

อนุกุล โรจนสุขสมบุญ Anukoon Rotjanasuksomboon**

บทคัดย่อ

บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์เรื่อง บทบาทนางโชว์ในโรงละครคาบาเร่ต์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากระบวนการสร้างนางโชว์ในโรงละครคาบาเร่ต์ ซึ่งเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ประกอบด้วยการค้นคว้าข้อมูลจากเอกสาร การสัมภาษณ์ และการสังเกตการณ์ โดยเน้นศึกษาจากสถานประกอบการโรงละครคาบาเร่ต์ในเมืองพัทยา 3 แห่ง ได้แก่ 1) บริษัท ทิฟฟานีโชว์ พัทยา จำกัด 2) บริษัท อัลคาซาร์ จำกัด 3) บริษัท โคลอสเซียมโชว์ พัทยา จำกัด

ผลการศึกษาพบว่า นางโชว์เป็นอาชีพเฉพาะของกะเทย โดยพัฒนาขึ้นจากการแสดงของ “แดรกควีน” ที่เกิดขึ้นในสถานบันเทิงยามราตรีเฉพาะกลุ่มชายรักเพศเดียวกัน (บาร์เกย์) ในช่วงประมาณ พ.ศ. 2518 โดยการแสดงดังกล่าวมีลักษณะเด่นคือ ใช้นักแสดงเพศชายทั้งหมด แต่งกายเป็นผู้หญิง และเลียนแบบการร้องเพลง หรือลิปซิงก์ (lip-synch) ของศิลปินนักร้องหญิงที่มีชื่อเสียง ต่อมาได้พัฒนาเป็นการแสดงในโรงละคร และเริ่มใช้นักแสดงที่เป็นกะเทย โดยให้ความสำคัญกับการแสดงของนักแสดงหญิง หรือที่เรียกว่า “นางโชว์” โดยเฉพาะในตำแหน่งนักแสดงนำ (ตัวร้อง) ซึ่งถือว่ามีความสำคัญต่อสถานประกอบการเป็นอย่างมาก จนกระทั่งภาพลักษณ์ของกะเทยนางโชว์กลายเป็นส่วนสำคัญในการประชาสัมพันธ์เพื่อการท่องเที่ยวเมืองพัทยา และประเทศไทยในปัจจุบัน กระบวนการสร้างนางโชว์สามารถแบ่งออกเป็น 2 ช่วง ประกอบด้วย 1) ช่วงก่อนเข้าสู่อาชีพนางโชว์ของวัยรุ่นกะเทย อายุระหว่าง 13-18 ปี เป็นการเรียนรู้และทดลองปฏิบัติจากกลุ่มเพื่อน และรุ่นพี่กะเทย ทั้งด้านการเปลี่ยนแปลงร่างกายเพื่อความเหมือนผู้หญิง และทักษะการแสดง เป็นความรู้ที่ไม่เป็นมาตรฐานเพราะขึ้นอยู่กับความรู้ ค่านิยม และความเชื่อตามกลุ่มสังคมที่กะเทยเป็นสมาชิกอยู่ 2) ช่วงเข้าสู่อาชีพนางโชว์ ภายหลังจากอายุครบ 18 ปี บริบูรณ์ เป็นองค์ความรู้ที่มีความเป็นเอกภาพ และมีมาตรฐานที่ชัดเจน อาจเกิดจากการได้รับมอบหมายตามสายบังคับบัญชา และระบบความสัมพันธ์ส่วนบุคคลของกะเทย รุ่นพี่และกะเทยรุ่นใหม่ เพราะในโรงละครมีผู้รับหน้าที่ในการคัดเลือก แนะนำ ฝึกหัด และให้ความรู้ ทั้งด้านการเปลี่ยนแปลงร่างกายสู่ความเหมือนผู้หญิง และด้านทักษะการแสดง เพื่อการพัฒนานางโชว์สู่ความเป็นเลิศตามนโยบายของสถานประกอบการ

* นักศึกษาลัทธิศาสตร์ศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิต ภาควิชานาฏยศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

** อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

การพัฒนาตนเองของกะเทยที่เลือกประกอบอาชีพนางโชว์ ทั้งช่วงการเตรียมพร้อมก่อนเข้าสู่อาชีพ และเมื่อเข้าสู่อาชีพ โดยเฉพาะช่วงทดลองงาน ถือเป็นพื้นฐานที่สำคัญในการพัฒนานางโชว์ให้เจริญก้าวหน้าในอาชีพ ซึ่งต้องผนวกเข้ากับปัจจัยอื่น ๆ เช่น ระยะเวลา ระเบียบวินัยในการทำงาน การยอมรับจากเพื่อนร่วมงาน และความมุ่งมั่นและศรัทธาต่ออาชีพนางโชว์ สิ่งเหล่านี้เป็นองค์ประกอบที่จะนำพานางโชว์สู่ความเป็นเลิศในอาชีพ คือการเป็นนักแสดงนำและการเป็นดาวเด่นของสถานประกอบการโรงละครคาบาเรต์ในที่สุด

คำสำคัญ: นางโชว์, คาบาเรต์โชว์

Abstract

The purpose of this research is to study the process of making 'Nang Show' in a cabaret theater. This qualitative research is a documentary study with interviews and observations, focusing on the cabaret establishments in Pattaya: 1) Tiffany Show Pattaya Co., Ltd. 2) Alcazar Co., Ltd. 3) Colosseum Pattaya Co., Ltd.

The study findings have indicated that 'Nang Show' is exclusively the career of the transgenders. It has evolved from the original night show of 'Drag queen' in a gay bar around B.E. 2518 (1975). The characteristics of the show is that it uses only male actors dressed as women and lip-synch the songs of famous songstresses. Later on, the show has moved to theater stage performance, and start using only transgenders with the emphasis on the leading actress or 'Nag show' (the vocalist) who is considered vital to the success of the establishment. Thus the image of the transgender 'Nang Show' is the essential part in the public relations for the tourism in Pattaya and Thailand. Nowadays the process of making 'Nang Show' can be divided into 2 parts, namely (1) the time before entering the 'Nang Show' career of the young transgenders aged 13-18, it is the time for learning and apprenticeship from the peers and senior transgenders for both transforming the body to virtual woman and the performing skill; the knowledge is not standard because it depends on the knowledge, value and belief of certain social groups with which the transgender belongs. (2) the time after becoming 'Nang Show' at 18 years old, the knowledge becomes unified and more standardized maybe as a result of assignments given from the higher hierarchy as well as personal relationship between the senior transgenders and the new transgenders because in the theater there are people in charge of screening, giving guidance, training, instructing about transforming body to the virtual woman and

performance so as to develop to the highest level or excellence in line with the policy of the establishment.

Self improvement of the transgender who chooses to be 'Nang Show' during the preparation period, after becoming 'Nag Show' especially the probation period are the important foundations to develop 'Nang Show' to be successful in the career. In addition, there are other factors such as the length of time, the work discipline, the acceptance of co-workers, the determination and the faith in 'Nang Show' career these are the factors that would lead 'Nang Show' to the career excellence: becoming the leading actress and the outstanding star of the cabaret theater.

Keywords: Nang Show (transgender actress's role), Cabaret Show

บทนำ

“นางโชว์” คือนักแสดงฝ่ายหญิงในการแสดงคาบารีตโชว์ ทำการแสดงโดยบุคคลเพศชาย ซึ่งมีพฤติกรรมข้ามเพศ (กะเทย) ซึ่งผ่านกระบวนการปรุงแต่งรูปลักษณ์และกิริยาท่าทางให้เหมือนผู้หญิง คำว่า “นางโชว์” ถูกใช้เรียกผู้ประกอบอาชีพนี้โดยเฉพาะ มีความหมายรวมถึงนักแสดงฝ่ายหญิงทั้งหมด ทั้งนักแสดงนำ (ตัวร้อง) ซึ่งทำหน้าที่ ลิปซิงก์เสียงนักร้องหลักในเพลงที่ใช้ประกอบการแสดง และนักแสดงสมทบ (ลูกคู่) ซึ่งทำหน้าที่ลิปซิงก์เสียงประสานในเพลงที่ใช้ประกอบการแสดงและเป็นระบำเพื่อส่งเสริมความโดดเด่นให้ตัวร้อง

การแสดงคาบารีต หรือคาบารีตโชว์ เป็นการแสดงรูปแบบใหม่ที่เกิดขึ้นในประเทศไทย โดยมีจุดเริ่มต้นเมื่อประมาณปี พ.ศ.2518 ณ เมืองพัทยา ตำบลหนองปรือ อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี “คาบารีตโชว์” ตามความเข้าใจของสังคมไทยคือ การแสดงโดยกลุ่มบุคคลเพศชายที่มีความหลากหลายทางเพศ (เกย์ กะเทย) ลักษณะที่เป็นเอกลักษณ์สำคัญของการแสดง คือ การลิปซิงก์ (lip-synch) ซึ่งเป็นการเคลื่อนไหวอวัยวะที่ใช้ในการเปล่งเสียง ให้เสมือนเป็นผู้ขับร้องจริง สอดคล้องกับเสียงร้องในบทเพลงที่ใช้ประกอบการแสดง (หงสรรพ แจ่มจำรัส, สัมภาษณ์, 25 ธันวาคม 2560) มีรูปแบบการเคลื่อนไหวร่างกาย (การเต้น) ที่สอดคล้องกับท่วงทำนองเพลงหรือสฤลของเพลงที่ใช้ประกอบการแสดง แต่เดิมนักแสดงหญิงในการแสดงนี้เรียก แดรกควีน (Drag Queen) ซึ่งผู้ที่รับบทบาทนี้ส่วนมากเป็นเกย์ (บุคคลเพศชายที่มีรสนิยมรักเพศเดียวกัน) ซึ่งจะแต่งตัวเป็นผู้หญิงเฉพาะในการแสดงเท่านั้น ในชีวิตประจำวันจะครองรูปลักษณ์แบบผู้ชาย ต่อมาจึงมีการเปลี่ยนใช้นักแสดง “กะเทย” (ครองรูปลักษณ์แบบผู้หญิงทั้งในการแสดง และชีวิตประจำวัน) ในบทบาทนักแสดงหญิง และเรียกว่า “นางโชว์” มาถึงปัจจุบัน

อาชีพ “นางโชว์” ได้กำเนิดขึ้นและดำรงอยู่ คู่กับสถานประกอบการโรงละครคาบารีตในประเทศไทย โดยเริ่มต้นที่เมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี และได้แพร่หลายไปยังพื้นที่อื่น ๆ ที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวสำคัญของเมืองไทย เช่น กรุงเทพมหานคร จังหวัดภูเก็ต จังหวัดเชียงใหม่ รวมถึงสถานประกอบการโรงละครคาบารีต มากกว่า 10 แห่งทั่วประเทศ ปัจจุบันกะเทยนางโชว์กลายเป็นหนึ่งในภาพลักษณ์ สำหรับผู้ที่จะมาท่องเที่ยวในเมืองไทย โดยเฉพาะการท่องเที่ยวที่เมืองพัทยา ซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่ช่วยขับเคลื่อนการสร้างรายได้ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของประเทศไทย

“นางโชว์” ถือเป็นอาชีพที่มีความต้องการบุคลากรเฉพาะกลุ่ม กล่าวคือ บุคคลที่จะสมัครเข้าปฏิบัติงานในตำแหน่งนี้ ต้องเป็นสาวประเภทสอง (กะเทย) เท่านั้น (ทิพย์ชรินทร์ ผ่องอำไพ, สัมภาษณ์, 15 มกราคม 2561) และบุคคลที่จะประกอบอาชีพนี้ จะต้องมีการเตรียมพร้อมทางด้านร่างกาย และทักษะด้านการแสดง เพื่อเป็นคุณสมบัติพื้นฐานในการก้าวเข้าสู่อาชีพนางโชว์ และเมื่อเข้าสู่อาชีพแล้วยังคงต้องพัฒนาตนเองเพื่อความเจริญก้าวหน้าในอาชีพ เช่น การได้รับคัดเลือก

ให้อยู่ในตำแหน่งสำคัญในการแสดง ซึ่งจุดมุ่งหมายสูงสุดของบุคคลที่ประกอบอาชีพนี้ คือการได้เป็นนักแสดงนำ (ตัวร้อง) โดยเฉพาะนักแสดงนำที่เป็นดาราเด่นของสถานประกอบการ

ด้วยอาชีพนางโชว์มีความสำคัญต่ออุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเมืองไทย ดังนั้นกระบวนการเข้าสู่อาชีพ และการพัฒนาตนเองของกะเทยนางโชว์ จึงเป็นสิ่งสำคัญที่ควรได้รับการศึกษ เพราะนางโชว์เป็นวิชาชีพที่ไม่มีการเรียนการสอนในสถานศึกษา แต่มีความต้องการแรงงานในอาชีพนี้ค่อนข้างสูง การศึกษานี้จะเป็นแนวทางในการเตรียมพร้อมก่อนเข้าสู่อาชีพและการพัฒนาตนเองของกะเทยที่ตัดสินใจยึดอาชีพนางโชว์ในอนาคต อีกทั้งจะเป็นส่วนหนึ่งในการพัฒนาคุณภาพของสถานประกอบการโรงละครคาบาเร่ต์ ที่มีบุคลากรในตำแหน่งนางโชว์เป็นแรงขับเคลื่อนสำคัญขององค์กร

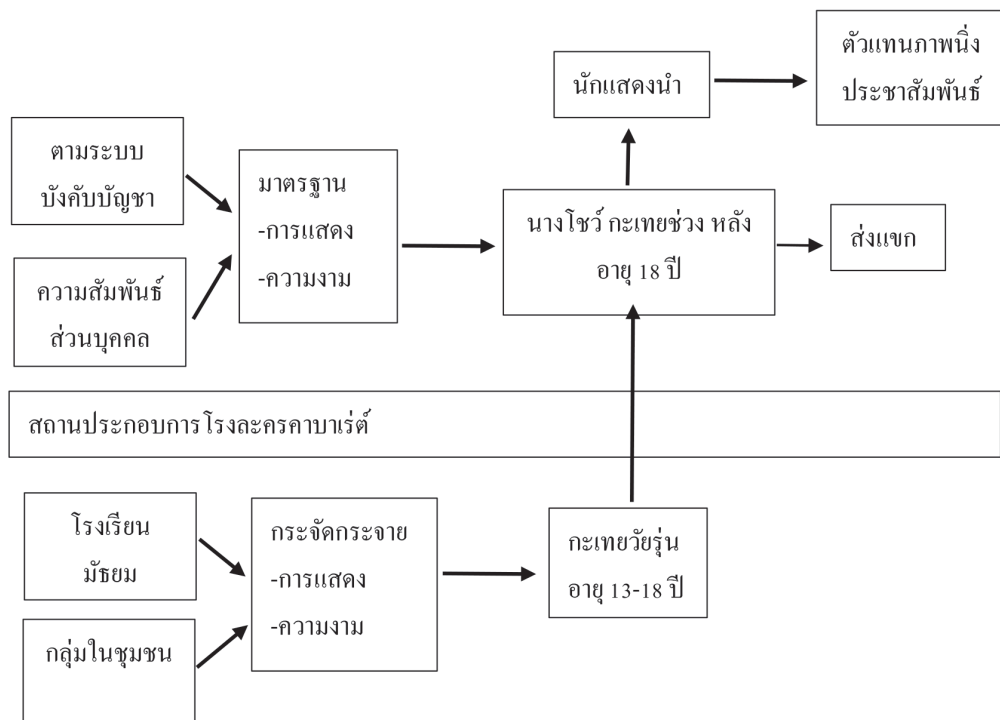
วัตถุประสงค์ในการวิจัย

เพื่อศึกษากระบวนการสร้างนางโชว์ในโรงละครคาบาเร่ต์

กรอบแนวคิดของงานวิจัย

ผู้วิจัยได้แบ่งเนื้อหาออกเป็น 2 ส่วน ตามเนื้อหาในวัตถุประสงค์การวิจัย ซึ่งประกอบด้วย

- 1 การเตรียมความพร้อมก่อนเข้าสู่อาชีพนางโชว์ของกะเทยวัยรุ่น (อายุ 13-18 ปี)
- 2 การพัฒนาตนเองของกะเทยเมื่อเข้าสู่อาชีพนางโชว์ (หลังจากอายุครบ 18 ปี)

ขอบเขตการวิจัย

ศึกษากระบวนการสร้างบุคลากรนางโชว์ของสถานประกอบการโรงละครคาบาเร่ต์ ในพื้นที่เมืองพัทยา อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี ซึ่งประกอบด้วยสถานประกอบการ 3 แห่ง ได้แก่ 1) บริษัท ทิฟฟานีโชว์ พัทยา จำกัด 2) บริษัท อัลคาซาร์ จำกัด 3) บริษัท โคลอสเซียมโชว์ พัทยา จำกัด ซึ่งเป็นโรงละครที่มีขนาดใหญ่สามารถรองรับผู้ชมได้ 800 คนขึ้นไป

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. “การแสดงคาบาเร่ต์” คือการแสดงโดยบุคคลเพศชาย ที่มีพฤติกรรมข้ามเพศ (กะเทย สาวประเภทสอง) การแสดงเน้นการลิปซิงก์ (lip-synch) ประกอบการเคลื่อนไหวร่างกายในรูปแบบต่างๆ ให้สอดคล้องเสมือนเป็นผู้หญิงที่กำลังขับร้องเพลงที่ใช้ประกอบ การแสดง

2. “นางโชว์” คือนักแสดงฝ่ายหญิงในการแสดงคาบาเร่ต์ ทำการแสดงโดยบุคคลเพศชาย ที่มีพฤติกรรมข้ามเพศ (กะเทย สาวประเภทสอง) เพื่อสวมบทบาทผู้หญิง มีความหมายครอบคลุมนักแสดงหญิง 2 ส่วน ได้แก่ นักแสดงนำ (ตัวร้อง) และ นักแสดงสมทบ (ลูกคู่)

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยผู้วิจัยใช้การพรรณนาเชิงวิเคราะห์ในการอธิบายข้อมูลส่วนต่าง ๆ ซึ่งการศึกษาเพื่อรวบรวมข้อมูลประกอบด้วย

1. การค้นคว้าทางเอกสาร (วรรณกรรม) จากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ
2. ศึกษาจากการสังเกตการณ์ จากสถานประกอบการโรงละครคาบาเร่ต์ 3 แห่ง ในเมืองพัทยา ได้แก่

1. บริษัท บริษัททิฟฟานีโชว์ พัทยา จำกัด
2. บริษัท อัลคาซ่า จำกัด
3. บริษัท โคลอสเซียมโชว์ พัทยา จำกัด

3. ศึกษาจากการสัมภาษณ์ บุคคลที่เกี่ยวข้องกับการแสดงคาบาเร่ต์โชว์ ดังนี้

1. นักแสดง และอดีตนักแสดง
2. ผู้บริหาร ผู้ควบคุม และผู้ออกแบบการแสดง
3. ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการดำเนินธุรกิจของสถานประกอบการโรงละครคาบาเร่ต์

ประโยชน์ที่จะได้รับ

ได้ศึกษาและทราบถึงกระบวนการสร้างนางโชว์ในโรงละครคาบареต์ ซึ่งจะกลายเป็นองค์ความรู้ที่ใช้เป็นส่วนหนึ่งของแนวทางการพัฒนาบุคลากร “นางโชว์” ของสถานประกอบการโรงละครคาบारेต์ต่อไป

ผลการศึกษา

ความเป็นมาของการแสดงในโรงละครคาบारेต์

รูปแบบการแสดงคาบारेต์ได้ก่อตัวขึ้นประมาณ พ.ศ. 2518 ซึ่งเป็นช่วงที่วัฒนธรรมเกย์ในกรุงเทพมหานครเริ่มปรากฏชัดขึ้น สังเกตได้จากการเกิดขึ้นของกิจการเกี่ยวกับสถานบันเทิงที่เป็นเฉพาะกลุ่มของชายรักเพศเดียวกัน หรือเกย์ (นฤพนธ์ ดั่งวิเศษ, 2555, 14) นายวิชัย เลิศฤทธิ์เรืองศิลป์ (คุณอั้งตี) เป็นบุคคลสำคัญที่ทำให้เกิดรูปแบบการแสดงคาบारेต์ในโรงละคร โดยเริ่มต้นจากการนำการแสดงคาบारेต์ของ “แดรกควีน” เข้ามาสร้างสีสันในบาร์เกย์ ที่เป็นกิจการของตน ต่อมาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของเมืองพัทยาเริ่มขยายตัว และเป็นที่ยอมรับทั้งนักท่องเที่ยวชาวไทย และชาวต่างชาติ นายวิชัยจึงได้ย้ายไปตั้งกิจการที่เมืองพัทยา และใช้การแสดงคาบारेต์ของแดรกควีนเพื่อดึงดูดความสนใจจากลูกค้าเช่นเดิม เมื่อกิจการเริ่มเป็นที่รู้จักของนักท่องเที่ยวต่างชาติจึงมีการขยายกิจการ เป็นการแสดงในโรงละครโดยใช้ชื่อว่าทิฟฟานี และพัฒนาองค์ประกอบต่าง ๆ ในการแสดงให้สมบูรณ์แบบและทันสมัยยิ่งขึ้น (เซวดี โทวัยยะกุล, สัมภาษณ์, 30 พฤศจิกายน 2560) และนักแสดงหญิง จากเดิมเป็นพวกแดรกควีน ที่ครองภาพลักษณ์ผู้ชายในชีวิตจริง และแต่งตัวเป็นผู้หญิงเฉพาะในการแสดง ค่อย ๆ เปลี่ยนเป็นกะเทย หรือสาวประเภทสอง ที่ครองภาพลักษณ์แบบผู้หญิงทั้งในชีวิตจริงและบนเวทีการแสดง การแสดงประเภทนี้ได้รับความสนใจจากนักท่องเที่ยวเป็นอย่างมาก และในที่สุดคาบारेต์โชว์ก็กลายเป็นแบรนด์อิมเมจ (Brand Image) (เปรมปรีดา ปราโมช ณ อยุธยา, 2547, 99) หรือหนึ่งในภาพลักษณ์ด้านการท่องเที่ยวของเมืองพัทยา ทำให้สถานประกอบการโรงละครคาบारेต์เกิดขึ้นในเมืองพัทยามากมายแห่ง แต่ที่ปรากฏในปัจจุบันคือ บริษัท อัลคาซาร์ จำกัด และบริษัท โคลอสเซียมโชว์ พัทยา จำกัด

จากการรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยสามารถแบ่งกระบวนการสร้างนางโชว์ออกเป็น 2 ส่วนดังนี้

1. การเตรียมความพร้อมก่อนเข้าสู่อาชีพนางโชว์ ซึ่งเป็นการค้นคว้าหาความรู้ของกะเทยด้วยตนเอง เพื่อพัฒนาทักษะด้านการแสดง และการปรุงแต่งร่างกายรวมทั้งบุคลิกภาพให้เสมือนผู้หญิง
2. การฝึกฝนและพัฒนานางโชว์เมื่อเข้าสู่อาชีพ เป็นกระบวนการซึ่งมีผู้รับผิดชอบภายในสถานประกอบการโรงละครคาบारेต์อย่างชัดเจน

บุคคลที่จะเข้าสู่อาชีพนางไซรัได้นั้น คือบุคคลที่อยู่ในกลุ่มความหลากหลายทางเพศ ซึ่งบุคคลเหล่านี้ต้องอยู่ในอัตลักษณ์ทางเพศที่ถูกนิยามว่ากะเทย หรือสาวประเภทสอง ในงานวิจัยฉบับนี้ผู้วิจัยได้ใช้คำว่า “กะเทย” เพื่อความเข้าใจที่ตรงประเด็น ซึ่งหมายถึงบุคคลที่มีพฤติกรรมข้ามเพศ (จากชายเป็นหญิง) ซึ่งได้ครองรูปลักษณ์แบบผู้หญิงแล้วในการดำเนินชีวิตประจำวัน สามารถจำแนกได้เป็น 3 กลุ่ม ได้แก่

ในกลุ่มบุคคลที่เป็นกะเทย ไม่ได้เลือกเส้นทางเข้าสู่อาชีพนางไซรัเสมอไป แต่เส้นทางชีวิตของกะเทยส่วนใหญ่เริ่มต้นปรุงแต่ง หรือเตรียมพร้อมร่างกายตนเอง เพื่อความเสมือนผู้หญิง ตั้งแต่ช่วงเริ่มเข้าสู่วัยรุ่น คืออายุ 13-18 ปี (ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นถึงมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือสถานศึกษาในระดับเดียวกัน) ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ลักษณะเด่นของเพศชายเริ่มปรากฏ เช่น เริ่มมีหนวดและขนตามร่างกาย เลียงเริ่มแตก ผิวหยาบ เริ่มมีกล้ามเนื้อและมีกลิ่นตัว อวัยวะเพศเริ่มมีขนาดใหญ่ขึ้น เป็นต้น จึงเป็นสัญญาณที่ส่งผลให้กะเทยที่เลือกแล้วว่าต้องการครองรูปลักษณ์แบบผู้หญิงพยายามปิดบังอำพรางลักษณะความเป็นชายเหล่านี้ ในขณะที่เดียวกัน ได้พยายามเพิ่มลักษณะเด่นของความเป็นหญิงในตัวเอง ซึ่งกระบวนการเหล่านี้ผู้วิจัย แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่

1. การปรุงแต่งภายนอก เช่น การซ่อนอวัยวะเพศ (หรือศัพท์เฉพาะเรียกว่า “แต่บ”) การแต่งหน้า การตัดแปลงทรงผมของนักเรียนชาย การตัดแปลงเสื้อผ้า เช่น สวมเครื่องแบบนักเรียนให้รัดรูปยิ่งขึ้น (ศุภกิต โต้ประเสริฐ, 2557, 102)

2. การปรุงแต่งภายใน คือการใช้ฮอร์โมนเพื่อการข้ามเพศ ประกอบด้วยส่วนผสมของ “ฮอร์โมนเอสโตรเจน” ทำหน้าที่ กระตุ้นการเจริญเติบโตอย่างสมบูรณ์ของเพศหญิง (Female Secondary Sex Characteristics) ทำให้สะโพกผาย เต้านมใหญ่ขึ้น คงสภาพของผิวหนังและหลอดเลือด ทำให้ผิวดูมีน้ำมีนวล และส่วนประกอบของ “ฮอร์โมนโปรเจสโตโรน” ทำหน้าที่ลดฮอร์โมนเพศชาย (Anti-androgen) หรือต่อต้านฮอร์โมนเพศชาย (จิตติญาณันท์ หนักป้อ, สัมภาษณ์, 25 พฤษภาคม 2561)

ส่วนการผ่าตัดศัลยกรรมพลาสติกเพื่อเสริมความงาม กะเทยที่อายุต่ำกว่า 18 ปีบริบูรณ์ ยังไม่ควรเข้ารับการผ่าตัดทุกกรณี เพราะร่างกายยังเจริญเติบโตไม่เต็มที่ การใส่วัสดุแปลกปลอมเข้าไปในร่างกายอาจทำให้สัดส่วน หรือองค์ประกอบของร่างกายผิดเพี้ยนไป ขาดความสมดุลโดยเฉพาะส่วนประกอบทุกอย่างบนใบหน้า อีกทั้งการทำศัลยกรรมพลาสติกในช่วงวัยรุ่น อาจไม่เป็นผลดีเมื่อระยะเวลาผ่านไป ถึงช่วงอายุที่ร่างกายเจริญเติบโตเต็มที่ ซึ่งส่งผลให้ต้องมีการผ่าตัดเพื่อแก้ไขอีกครั้ง ดังปรากฏข้อความโฆษณาบนสื่อออนไลน์ ที่ระบุถึงช่วงวัยของผู้ที่จะเข้ารับการผ่าตัดศัลยกรรม หากเป็นเพศชายจะกำหนดให้เป็นช่วงอายุ 18-20 ปีบริบูรณ์ขึ้นไป สิ่งหนึ่งที่ต้องเตรียมพร้อมในช่วง

เวลานี้ คือการจัดฟัน เพราะฟันเป็นองค์ประกอบที่สำคัญบนใบหน้า เมื่อเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ (หลังจากอายุครบ 18 ปี บริบูรณ์) ผลของการจัดฟันในช่วงเวลานี้ จะส่งผลให้กะเทยมีรอยยิ้มอันพึงประสงค์ และสามารถเห็นถึงส่วนอื่น ที่บกพร่องบนใบหน้าอย่างชัดเจน ซึ่งจะนำไปสู่การทำศัลยกรรมต่อไป (ณัฐวุฒิ ภาควิวัฒน์, สัมภาษณ์, 15 พฤศจิกายน 2561)

โอกาสในการแสดงออกของกะเทย ถือเป็นสิ่งสำคัญ ที่บ่งบอกถึงตัวตน และแสดงถึงความสามารถของกะเทย สังเกตได้จากการเข้าร่วมกิจกรรมของกะเทยในโรงเรียนมัธยม หรือในสถานศึกษาระดับเดียวกัน ทุกกิจกรรมที่ปรากฏในสถานศึกษาเหล่านั้น เช่น การแสดงของชมรมนาฏศิลป์ และดนตรี งานแห่เทียนพรรษา งานกีฬา (เชียร์ลีดเดอร์ และขบวนพาเหรด) โดยอาจแบ่งรูปแบบการแสดงออกได้หลากหลายประเภท เช่น การแสดงนาฏศิลป์ไทย การแสดงละคร การเต้นประกอบเพลง (สากล ไทยสากล ลูกทุ่ง หมอลำ และเพลงตามกระแสนิยม) การเข้าร่วมและร่ายรำในขบวนแห่หรือขบวนพาเหรดประเภทต่าง ๆ การประกวดนางงาม การเป็นนางแบบในการนำเสนอเครื่องแต่งกายสร้างสรรค์ เป็นต้น กิจกรรมและรูปแบบการแสดงเหล่านี้ ล้วนมีกะเทยเข้าร่วมทั้งสิ้น อีกทั้งมีบทบาทสำคัญเสมอ ทั้งการแสดงเบื้องหน้า และการเป็นเจ้าหน้าที่เบื้องหลัง เช่น ผู้ควบคุมขบวนพาเหรด ผู้ถ่ายทอดท่าทางในการแสดง ผู้ออกแบบการแสดง ช่างแต่งหน้าทำผม หรือผู้ช่วยนักแสดงระหว่างมีการแสดง เป็นไปตามศักยภาพ หรือความถนัดของแต่ละบุคคล ซึ่งล้วนแต่เป็นการสั่งสมองค์ความรู้ด้านการแสดงทั้งสิ้น

ภาพที่ 1: กิจกรรมประกวดนางงามกะเทยของโรงเรียนชัยภูมิภักดีชุมพล
ที่มา: ชาวโลกโซเซียล (ออนไลน์). (2559). สืบค้นจาก

: <http://socialnews.teenee.com/penkhao/7875.html>

จากภาพเป็นการร่วมกิจกรรมประกวดนางงามของนักเรียนกะเทย โรงเรียนชัยภูมิภักดีชุมพล ในภาพประกอบด้วยผู้เข้าประกวดที่เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลาย มีการแต่งหน้า ทำผม ให้เหมือนนางงามมีบุคลิกที่แตกต่างกันไป ตามพื้นฐานทางร่างกายและความสามารถในการสรรหาอุปกรณ์เพื่อเสริมความงามของผู้เข้าประกวด

จากข้อมูลดังกล่าวจะพบว่าโรงเรียนมัธยม หรือสถานศึกษาในระดับเดียวกัน เป็นแหล่งบ่มเพาะความรู้ด้านการปรุงแต่งร่างกายให้เสมือนผู้หญิง (ด้านความงาม) และการสั่งสมความรู้ และฝึกหัดทักษะด้านการแสดงประเภทต่าง ๆ ให้แก่กะเทยวัยรุ่น เพราะในสถานศึกษาเหล่านี้ นอกจากจะมีชมรมกิจกรรมที่สร้างโอกาสในการแสดงออกของนักเรียนกะเทย ยังมีกลุ่มสังคมของกะเทย ซึ่งพบว่า กลุ่มนักเรียนกะเทย มีวิถีปฏิบัติที่สร้างขึ้นมา อย่างเป็นแบบแผน และมีอิทธิพลต่อสมาชิกในกลุ่ม มีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตในโรงเรียน ให้ความช่วยเหลือ ชัดเกล้า (ถ่ายทอดองค์ความรู้ต่าง ๆ) และควบคุมดูแลสมาชิกในกลุ่ม (ศุภกิต โต้ประเสริฐ, เรื่องเดียวกัน, 111)

นอกจากองค์ความรู้ที่เกิดจากการเป็นสมาชิกในกลุ่มกะเทย ของโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาหรือเทียบเท่าแล้ว ยังมีการเรียนรู้จากกลุ่มสังคมในแหล่งอื่น ๆ เช่น 1) กลุ่มศิลปินวัฒนธรรมของชุมชน เป็นโอกาสที่กะเทยจะได้เรียนรู้รูปแบบการแสดงประจำท้องถิ่น ซึ่งสมาชิกของกลุ่มเหล่านี้มักมีทั้งเพศชาย เพศหญิง และกลุ่มความหลากหลายทางเพศ 2) การเป็นสมาชิกของกลุ่มกะเทยเพื่อร่วมกิจกรรมของชุมชน มีปรากฏทุกภูมิภาคของประเทศ เช่นการรวมตัวกันในร้านเสริมสวย หรือร้านเช่าเครื่องแต่งกาย (ชุดไทย ชุดวิวาห์) ซึ่งเจ้าของร้านเป็นกะเทยรุ่นพี่ เมื่อถึงเทศกาล และเมื่อมีกิจกรรมต่าง ๆ สถานที่เหล่านี้จะกลายเป็นจุดศูนย์กลางด้านความงามของชุมชน ทั้งด้านการแต่งหน้าทำผม และด้านเครื่องแต่งกาย 3) การติดตามรุ่นพี่กะเทยที่เป็นพี่เลี้ยงนางงามเพื่อใช้เป็นเส้นทางให้ตนได้เรียนรู้เรื่องความงาม หรือการเป็นนางงาม 4) การสมัครเป็นนางเครื่อง หรือ Dancer (ฝ่ายหญิง) ในวงดนตรีลูกทุ่งหรือวงหมอลำ เพื่อสร้างรายได้ให้ตนเอง และเป็นการสั่งสมความรู้ด้านการแสดงบนเวที

เมื่อกะเทยเริ่มเข้าสู่ช่วงอายุ 18 ปี บริบูรณ์ ส่วนมากจบการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า ในช่วงเวลานี้ กะเทยเริ่มวางแผนอนาคตของตน ในกลุ่มที่ครอบครัวมีฐานะจะเลือกศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ในกลุ่มที่ฐานะทางครอบครัวยากจน จะเริ่มหาช่องทางประกอบอาชีพ เพื่อสร้างรายได้มาจุนเจือครอบครัว หรือบางส่วนก็เลือกทำทั้ง 2 อย่างควบคู่กัน ช่วงเวลานี้ของกะเทย อาจมีการย้ายจากภูมิลำเนาเดิมของตนเพื่อแสวงหาแหล่งทำงานที่สร้างรายได้และความพึงพอใจของตนเอง เช่น เดินทางเข้าสู่เมืองหลวง หรือ เมืองที่มีความเจริญกว่าถิ่นฐานของตน เมืองพัทยา (จังหวัดชลบุรี) เป็นอีกหนึ่งพื้นที่ยอดนิยมของกะเทยที่เดินทางเพื่อหางานทำ เพราะนอกจากอยู่ใกล้แหล่งอุตสาหกรรมแล้ว ในเมืองพัทยายังมีสถานประกอบการมากมาย ที่เป็นกิจการ

ในระบบอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว เช่น ร้านค้า ร้านอาหาร โรงแรม สถานบันเทิงยามราตรี และโรงละครคาบาเร่ต์

การได้เป็นนักแสดงหญิงในโรงละครคาบาเร่ต์ (“นางโชว์”) ถือเป็นความต้องการของกะเทยจำนวนมากที่ทำงานทำในเมืองพัทยา เพราะเป็นอาชีพที่มีการกำหนดคุณลักษณะของผู้เข้าสมัครงานอย่างชัดเจนว่า ตำแหน่งนักแสดงหญิง (นางโชว์) ต้องเป็นสาวประเภทสอง (กะเทย) เท่านั้น ต่างจากอาชีพอื่น ที่คุณลักษณะเดียวกันนี้ อาจเป็นอุปสรรคในการพิจารณาเข้าทำงาน แต่ก็ยังมีคุณลักษณะอื่นที่กำหนดควบคู่กันอีก เช่น ส่วนสูง (ต้องไม่ต่ำกว่า 165 เซนติเมตร) น้ำหนักต้องสมดุลกับส่วนสูง (ไม่อ้วน หรือผอม) มีพื้นฐานด้านการแสดง (ใช้ในการคัดเลือก) มีพื้นฐานการแต่งหน้าทำผม และดูแลบุคลิกภาพของตน เมื่อกะเทยได้เตรียมความพร้อมของตนเองให้ตรงตามคุณสมบัติที่สถานประกอบการกำหนดไว้ ก็เข้าสู่กระบวนการสมัครงานในตำแหน่งนักแสดงหญิงของสถานประกอบการโรงละครคาบาเร่ต์

ในเมืองพัทยา (ปัจจุบัน พ.ศ. 2561) มีสถานประกอบการโรงละครคาบาเร่ต์ 3 แห่ง ได้แก่ บริษัท ทิฟฟานีโชว์ พัทยา จำกัด บริษัท อัลคาซาร์ จำกัด และบริษัท โคลอสเซียมโชว์ พัทยา จำกัด ซึ่งสถานประกอบการทั้ง 3 แห่งนี้จะเปิดรับพนักงานตำแหน่งนักแสดงหญิง (นางโชว์) ด้วยกระบวนการที่คล้ายคลึงกัน โดยเริ่มจากฝ่ายทรัพยากรบุคคล เป็นผู้ประกาศรับสมัคร (ปัจจุบันมีช่องทางประชาสัมพันธ์ทางสื่อออนไลน์) จากนั้นกะเทยจึงเริ่มเข้าทำการกรอกใบสมัครที่ฝ่ายทรัพยากรบุคคล และจะเข้าสู่ขั้นตอนการคัดเลือกจากใบสมัครโดยผู้จัดการฝ่ายทรัพยากรบุคคล หรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย ซึ่งจะมีการพิจารณาคูสมมติให้สอดคล้องตามข้อกำหนด จากนั้นฝ่ายการแสดงจึงนัดหมายวัน และเวลาเพื่อทำการคัดเลือกนักแสดงฝ่ายหญิงต่อไป กะเทยที่ผ่านเข้าสู่การคัดเลือก และสัมภาษณ์ ต้องเตรียมตัว ตามที่ฝ่ายทรัพยากรบุคคลได้แจ้งไว้ เช่น การแสดง หรือความสามารถพิเศษ การแต่งกายเพื่อเข้าคัดเลือก (เครื่องแต่งกายที่เหมาะสมกับการแสดงที่เตรียมมา) การแต่งหน้าทำผมเหมือนการแสดงจริง ต้องสวมรองเท้าส้นสูงเท่านั้น (ทิพย์ชรินทร์ ผ่องอำไพ, สัมภาษณ์, 15 มกราคม 2561)

ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในรอบการคัดเลือกและสัมภาษณ์ ส่วนมากเป็นเจ้าของหน้าที่ตำแหน่งสูงสุดจากฝ่ายการแสดงของสถานประกอบการนั้น เช่น ผู้อำนวยการฝ่ายการแสดงหรือ ผู้กำกับการแสดง ผู้จัดการฝ่ายการแสดง และผู้ช่วยผู้จัดการฝ่ายการแสดง แต่บางกรณีอาจมีการมอบหมายให้หัวหน้านักแสดง และ ครูฝึกหัดการแสดงเข้าสังเกตการณ์ และมีส่วนในการคัดเลือกและสัมภาษณ์ด้วยการคัดเลือกนั้นพิจารณาจากสิ่งที่ผู้เข้ารับการคัดเลือกเตรียมตัวมา นั่นคือการแสดง สิ่งที่เป็นหัวใจสำคัญที่สุดในการคัดเลือก คือทักษะการฟังกเพลง (การนับจังหวะ) ผู้เข้ารับสมัครต้องไม่บกพร่องในการฟังกจังหวะเพลง (ไม่คร่อมจังหวะ) จากนั้นจึงเข้าสู่การสัมภาษณ์ และขณะเดียวกันจะมีการ

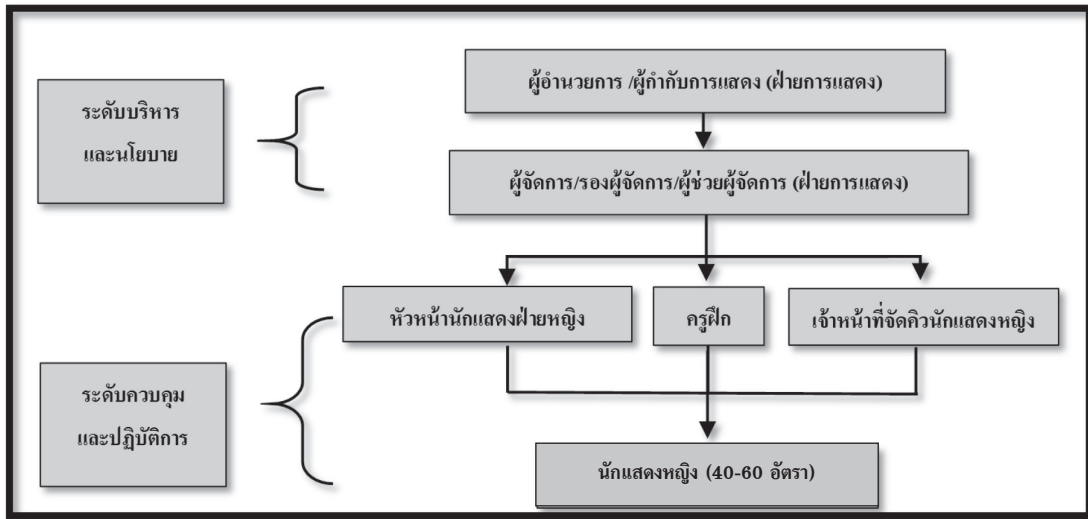
พิจารณาถึงความพร้อมด้านรูปลักษณ์ของผู้สมัคร หากมีความสมบูรณ์ของรูปร่างหน้าตา เช่น มีการใช้ฮอร์โมน จนส่งผลให้ร่างกายมีลักษณะใกล้เคียงผู้หญิง หรือผ่านการศัลยกรรมเสริมทรวงอกแล้ว จะได้รับการพิจารณาเป็นพิเศษ เมื่อจบกระบวนการทั้งหมดแล้ว ฝ่ายการแสดงจะแจ้งผลไปยังฝ่ายทรัพยากรบุคคล เพื่อแจ้งผลแก่ผู้สมัคร และเข้าสู่การทำประวัติพนักงานใหม่ และกระบวนการทดลองงานต่อไป (ธนีสร์ เรืองบุญ, สัมภาษณ์, 15 มกราคม 2561)

การทดลองงานในตำแหน่งนางโชว์ (นักแสดงฝ่ายหญิง) จะใช้เกณฑ์เดียวกับ นักแสดงฝ่ายชาย ซึ่งแบ่งเนื้อหาออกเป็น 2 ส่วน ส่วนแรกคือระเบียบวินัยในการทำงาน และอีกส่วนหนึ่ง คือ พัฒนาการด้านการทำงาน สำหรับพนักงานนักแสดง ฝ่ายการแสดงอาจมีข้อกำหนด เรื่องจำนวนเพลงที่ต้องฝึกหัดเพื่อแสดงให้ได้อย่างสมบูรณ์ ซึ่งจะสอดคล้องกับการแสดงของสถานประกอบการนั้น ว่ามีรายการแสดงที่ต้องใช้ระบำมวลหมู่ที่ใช้นักแสดงจำนวนมากทั้งสิ้นก็รายการ จึงกำหนดให้พนักงานนักแสดงใหม่ฝึกหัดการแสดงให้ได้ตามจำนวนนั้น ช่วงเวลาที่สถานประกอบการแต่ละแห่งกำหนดไว้ นี้ ถือว่าสำคัญต่อการพัฒนาทักษะพื้นฐานด้านการแสดงของนางโชว์ เพราะแม้จะมีพื้นฐานด้านการแสดงที่แตกต่างกัน (ในวันแรกที่เริ่มการทดลองงาน) แต่เมื่อครบระยะเวลาที่กำหนดไว้ นางโชว์ทุกคนต้องมีทักษะการแสดงขั้นพื้นฐานที่เท่าเทียมกัน โดยจำแนกออกเป็น การเคลื่อนที่ (เดินและวิ่ง) การเต้น (รูปแบบต่าง ๆ ที่อยู่ในรายการการแสดงทั้งหมด) การลิปซิงก์ (เสียงประสาน) และการแสดงลีลา นอกจากนี้ยังต้องเรียนรู้การดูแลตนเองก่อนออกทำการแสดง ได้แก่ การทำผม การแต่งหน้า การเสริมแต่งร่างกายด้วยอุปกรณ์เสริม (เพื่อให้สระเสมีอนผู้หญิง) การแต่งกายเพื่อทำการแสดง

กระบวนการหล่อหลอมความรู้ขั้นพื้นฐานของพนักงานนางโชว์ใหม่ สามารถจำแนกออกเป็น 2 ระบบ ได้แก่

1. ระบบตามสายบังคับบัญชาของสถานประกอบการ (ระบบหลัก) ซึ่งบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องในระบบนี้ได้แก่ เจ้าหน้าที่ตำแหน่งสูงสุดของฝ่ายการแสดง เช่น ผู้อำนวยการ ผู้กำกับ ผู้จัดการ (ตำแหน่งเหล่านี้อาจมีตำแหน่งรอง หรือผู้ช่วย) ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชา และสร้างกระบวนการต่าง ๆ เพื่อฝึกหัดและสอดส่องพนักงานนางโชว์ใหม่ โดยมีการสั่งการไปยังหัวหน้านักแสดงฝ่ายหญิง ครูฝึก ผู้จัดการตำแหน่งนักแสดง (ทำหน้าที่กำหนดรายการที่นักแสดงต้องรับผิดชอบรายวัน) พนักงานนางโชว์รุ่นเก่าที่ได้บรรจุเป็นพนักงานประจำแล้ว

2. ระบบความสัมพันธ์ส่วนบุคคล (ระบบรอง) เป็นความสัมพันธ์ส่วนบุคคล ที่สร้างกระบวนการเรียนรู้ และสั่งสอนเกี่ยวกับการเป็นนางโชว์ ในลักษณะช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ได้แก่ ระบบความสัมพันธ์แบบแม่ลูก ระบบความสัมพันธ์แบบรุ่นพี่รุ่นน้อง (มาก่อนเป็นพี่มาหลังเป็นน้อง) และระบบความสัมพันธ์แบบเพื่อน (เพื่อนสาว) ระบบนี้อาจช่วยสอดส่องดูแลไปถึงเวลาส่วนตัว ซึ่งอยู่นอกเหนือเวลาการทำงาน

ภาพที่ 2: แผนผังโครงสร้างเจ้าหน้าที่ฝ่ายการแสดงในโรงละครบาเรต์
ที่มา: ผู้วิจัย

จากภาพเป็นโครงสร้างเจ้าหน้าที่ของฝ่ายการแสดง จากการสังเกตการณ์และสัมภาษณ์พบว่าสถานประกอบการโรงละครบาเรต์ในเมืองพัทธยา มีโครงสร้างเจ้าหน้าที่ฝ่ายการแสดงคล้ายกัน โดยแบ่งออกเป็นส่วนบริหารและวางแผน รวมทั้งกำหนดแนวคิดและรูปแบบในการแสดง ได้แก่ ผู้อำนวยการ ผู้กำกับการแสดง ผู้จัดการ รองผู้จัดการ และผู้ช่วยผู้จัดการฝ่ายการแสดง และอีกส่วนคือระดับควบคุมและปฏิบัติการ ได้แก่ หัวหน้านักแสดง ครูฝึก เจ้าหน้าที่จัดรายการให้นักแสดง (จัดคิว) และนักแสดงหญิง (นางโชว์) ซึ่งประกอบด้วย นักแสดงนำ (ตัวร้อง) และนักแสดงสมทบ (ลูกคู่)

การฝึกหัดทักษะการแสดงเป็นไปควบคู่กับการฝึกซ้อมท่าทางที่ใช้ในการแสดงแต่ละชุด การแสดงของสถานประกอบการนั้น ๆ ซึ่งในแต่ละชุดการแสดงมักประกอบด้วยนักแสดงจำนวนมาก และนักแสดงแต่ละคนจะมีตำแหน่ง และลำดับการแสดง เมื่ออยู่กลางเวทีของตน เมื่อแสดงในตำแหน่งนั้น เป็นประจำ เรียก “ตัวจริง” ถ้าแสดงตำแหน่งนั้นเป็นบางครั้งเรียก “ตัวแทน” การฝึกหัดของนางโชว์ช่วงทดลองงานเป็นในลักษณะเพื่อเป็นตัวแทนโดยจะได้รับคำสั่งจากหัวหน้าว่าต้องฝึกหัดชุดการแสดงและตำแหน่งใด ดังนั้นกระบวนการจึงต้องเริ่มจากเรียนรู้ท่าทางและตำแหน่งบนเวที จากนักแสดงตัวจริง (คัดลอกตามทั้งหมด) โดยจะเป็นการเรียนรู้แบบตัวต่อตัวเพื่อถ่ายโอนงานการแสดงของตัวจริง (ในขณะนั้น) และอาจมีการตามดูตำแหน่งกลางเวทีเมื่อทำการแสดงจริง โดยมองจากด้านข้างของเวที หลังจากนั้นจึงทบทวนอย่างละเอียดอีกครั้ง โดยให้นักแสดงตัวจริงชี้ตำแหน่งที่ถูกต้องบนเวที รวมทั้งเส้นทางการเคลื่อนที่ในแต่ละตำแหน่ง เมื่อสามารถทำการแสดงชุดนั้นแล้ว

นางโชว์ใหม่จะแจ้งไปยังหัวหน้านักแสดง และจะเข้าสู่กระบวนการพิจารณาเจาะลึกในรายละเอียดของท่าทางและตำแหน่งโดยเป็นการทำงานร่วมมือกันระหว่างหัวหน้านักแสดง ครูฝึก และผู้จัดตำแหน่งนักแสดง ซึ่งบางครั้งอาจเป็นบุคคลเดียวกัน แต่รับผิดชอบภาระงานทั้ง 3 อย่าง เมื่อเห็นว่านางโชว์ใหม่สามารถแสดงได้แล้วจึงแจ้งไปยังตำแหน่งสูงสุดของฝ่ายการแสดง และอาจมีการซ้อมรวมอีกครั้ง และเมื่อนางโชว์ใหม่สามารถแสดงได้ครบตามจำนวนชุดการแสดงที่สถานประกอบการกำหนดไว้ ฝ่ายการแสดงจึงแจ้งไปยังฝ่ายทรัพยากรบุคคลเพื่อดำเนินการบรรจุเป็นพนักงานประจำ นอกจากนี้นางโชว์ที่ได้บรรจุแล้วจะได้รับเงินส่วนแบ่งของฝ่ายการแสดง (เงินหุ่่น) ซึ่งเกิดจากการถ่ายภาพนิ่งของนางโชว์ช่วงหลังจากจบการแสดงในแต่ละรอบ รายได้ส่วนนี้ถือเป็นรายได้พิเศษอยู่นอกระบบเงินเดือน แต่อัตราจะมีการเปลี่ยนแปลงขึ้นลงอย่างเสมอ ตามสถานการณ์ของลูกค้าที่มาใช้บริการของสถานประกอบการ

เมื่อนางโชว์ได้รับการบรรจุเป็นพนักงานประจำ และมีรายได้จากเงินส่วนแบ่งแล้ว จะส่งผลให้มีความคล่องตัวด้านการเงินมากขึ้น ดังนั้นนางโชว์จะเริ่มเข้าสู่กระบวนการทำศัลยกรรมเพื่อความงาม โดยอาจเริ่มจาก การทำศัลยกรรมกับหมอเถื่อน (หมอกระเป่า) ซึ่งส่วนมากเป็นการฉีดของเหลวเข้าใต้ผิวหนังบริเวณใบหน้า เพื่อปรับรูปหน้า เป็นการทำศัลยกรรมที่มีค่าใช้จ่ายต่ำ ไม่ต้องพักฟื้น และผลปรากฏอย่างรวดเร็ว อีกกลุ่ม คือการศัลยกรรมเล็ก มักเป็นการผ่าตัดศัลยกรรมบนใบหน้า เช่น เสริมจมูก เสริมคาง ตัดริมฝีปาก กรีดชั้นที่เปลือกตา ซึ่งต้องใช้ระยะเวลาในการพักฟื้นประมาณ 1-2 สัปดาห์ นอกจากนั้นจะเป็นการผ่าตัดใหญ่ เช่น การผ่าตัดเสริมทรวงอก และการผ่าตัดแปลงเพศ ซึ่งต้องใช้ระยะเวลาในการพักฟื้น 3-5 สัปดาห์

การทำศัลยกรรมเพื่อความงามของนางโชว์ ส่วนหนึ่งเพื่อความก้าวหน้าในหน้าที่การงาน ดังนั้นจึงต้องดำเนินไปควบคู่กับการฝึกฝนทักษะด้านการแสดงที่อยู่ในระดับสูงขึ้นไป โดยเริ่มจาก เป็นนักแสดงหรือตัวประกอบ (ลูกคู่) ฝ่ายหญิง ที่อยู่ในตำแหน่งที่ผู้ชมสามารถเห็นได้ชัดเจน เช่น แลหน้าของระบำมวอลหมู่ หรือประกบนักแสดงนำ (ตัวร้อง) และพัฒนาขึ้นเป็นตัวแทนของนักแสดงนำ ซึ่งระหว่างนี้หากมีความสมบูรณ์พร้อมของรูปร่างหน้าตาที่เหมือนผู้หญิง อาจได้รับเลือกให้ลงถ่ายภาพร่วมกับผู้ชมหลังจบการแสดง (ส่งแขก) ซึ่งเป็นการเพิ่มรายได้อีกช่องทางหนึ่งของนางโชว์ และท้ายที่สุดหากนางโชว์ได้พัฒนาความงามทางด้านร่างกาย ควบคู่กับทักษะด้านการแสดง จนเป็นที่ประจักษ์ทั้งขององค์กรด้านการแสดงของสถานประกอบการนั้น และของผู้ชม นางโชว์จะได้รับคัดเลือกให้เป็นนักแสดงนำ และเป็นตัวแทนเพื่อประชาสัมพันธ์สถานประกอบการ ในฐานะเป็น “ดารา” หรือ “ดาวเด่น” ของโรงละคร เช่นเป็นนางแบบในเอกสาร และสื่อประชาสัมพันธ์ เป็นต้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้ถือเป็นความก้าวหน้าในวิชาชีพ และช่องทางการสร้างรายได้ที่มากขึ้นของนางโชว์ ซึ่งเกิดจากกระบวนการการสร้างนางโชว์ของสถานประกอบการโรงละครคาบาเร่ต์

ภาพที่ 3: ภาพนางโชว์ที่ใช้ในการประชาสัมพันธ์ของบริษัทโคลอสเซียมโชว์ พัทยา จำกัด
ที่มา: <http://www.colosseumshowpattaya.com>

จากภาพคือนางโชว์ในสื่อประชาสัมพันธ์ ของบริษัท โคลอสเซียมโชว์ พัทยา จำกัด นางโชว์ที่อยู่ด้านหน้าสุดของภาพ คือ นายชลกร สุปัญญา หนึ่งในนางโชว์ที่มีความโดดเด่นในรายการแสดงของโรงละครแห่งนี้ ซึ่งเมื่อมีการประชาสัมพันธ์เพื่อการขายของโรงละคร จะมีการแนะนำนางโชว์ที่อยู่ในภาพในฐานะ “ดารา” หรือ “ดาวเด่น” ประจำโรงละคร

บทสรุป

นางโชว์เป็นอาชีพเฉพาะของกะเทย โดยพัฒนาขึ้นจากการแสดงของ “แดรกควีน” ที่เกิดขึ้นในสถานบันเทิงยามราตรีเฉพาะกลุ่มชายรักเพศเดียวกัน (บาร์เกย์) ในช่วงประมาณ พ.ศ. 2518 โดยการแสดงดังกล่าวมีลักษณะเด่นคือ ใช้นักแสดงเพศชายทั้งหมดแต่งกายเป็นผู้หญิง ต่อมาได้พัฒนาเป็นการแสดงในโรงละคร และเริ่มใช้นักแสดงที่เป็นกะเทย โดยให้ความสำคัญกับการแสดงของนักแสดงหญิง หรือที่เรียกว่า “นางโชว์” ในกระบวนการสร้างนางโชว์สามารถแบ่งออกเป็น 2 ช่วงประกอบด้วย 1) ช่วงก่อนเข้าสู่อาชีพนางโชว์ของวัยรุ่นกะเทยอายุระหว่าง 13 -18 ปี เป็นการเรียนรู้

และทดลองปฏิบัติจากกลุ่มเพื่อน และรุ่นพี่กะเทย ซึ่งส่วนใหญ่เกิดขึ้นในสถานศึกษาระดับมัธยมศึกษา หรือเทียบเท่า เป็นการเรียนรู้ทักษะด้านการแสดงผ่านการมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ รวมทั้ง การเรียนรู้ศิลปะในการปรุงแต่งส่วนประกอบภายนอกของร่างกายเพื่อความเหมือนผู้หญิง และ บางส่วนก็เกิดขึ้นจากการเข้าร่วมกลุ่มที่อยู่ในชุมชน เช่น การรวมตัวกันของกะเทยตามร้านเสริมสวย และร้านเช่าชุดวิวาทหรือชุดไทย การติดตามพี่เลี้ยงนางงามซึ่งเป็นกะเทยรุ่นพี่ ส่วนด้านการเปลี่ยนแปลงภายในร่างกายเพื่อความเหมือนผู้หญิงที่สำคัญในช่วงนี้คือการใช้ฮอร์โมนเพื่อการข้ามเพศจากชายเป็นหญิง ความรู้ที่เกิดขึ้นในช่วงนี้เป็นความรู้ที่ไม่เป็นมาตรฐานเพราะขึ้นอยู่กับความรู้ ค่านิยม และความเชื่อตามกลุ่มสังคมที่กะเทยเป็นสมาชิกอยู่ 2) ช่วงเข้าสู่อาชีพนางโชว์ ภายหลังจากอายุครบ 18 บริบูรณ์ และผ่านกระบวนการคัดเลือกเพื่อเข้าสู่การทดลองงานในสถานประกอบการโรงละครคาบาเร่ต์ เป็นองค์ความรู้ที่มีความเป็นเอกภาพ และมีมาตรฐานที่ชัดเจน มีการกำหนดรูปแบบที่เป็นมาตรฐานของสถานประกอบการ และมอบหมายตามสายบังคับบัญชาให้บุคคลที่เป็นเจ้าหน้าที่ในฝ่ายการแสดง ได้ดำเนินการควบคุม สอดส่อง แนะนำ และฝึกสอน ให้เกิดรูปแบบการแสดง และรูปลักษณ์ของนางโชว์ที่จะปรากฏต่อสายตาผู้ชมบนเวที อีกทั้งยังมีระบบความสัมพันธ์ส่วนบุคคลของกะเทยนางโชว์อาวุโสและกะเทยนางโชว์ใหม่ เมื่อผ่านช่วงการทดลองงานและได้บรรจุเป็นพนักงานประจำ นางโชว์จะมีรายได้มากขึ้น และจะเข้าสู่กระบวนการผ่าตัดศัลยกรรมเพื่อความงาม แต่ต้องดำเนินการควบคู่กับการพัฒนาทักษะด้านการแสดงที่สูงขึ้น เพื่อความก้าวหน้าในวิชาชีพ ซึ่งจุดสูงสุดของการเป็นนางโชว์ คือการเป็นนักแสดงนำ (ตัวร้อง) และได้รับเลือกให้เป็นตัวแทนถ่ายภาพเพื่อประชาสัมพันธ์ในสื่อต่าง ๆ ในฐานะ “ดารา” หรือ “ดาวเด่น” ประจำโรงละคร สิ่งเหล่านี้จะนำมาซึ่งช่องทางสร้างรายได้ที่มากขึ้นของกะเทยนางโชว์ เป็นกระบวนการที่เกิดจากการวางแผนทางเพื่อสร้างนางโชว์ในสถานประกอบการโรงละครคาบาเร่ต์

กระบวนการทั้ง 2 ช่วงที่ได้กล่าวมานั้น มีความสัมพันธ์ต่อกัน เพราะองค์ความรู้ที่เกิดขึ้นในช่วงการเป็นกะเทยวัยรุ่น (13-18 ปี) ทั้งด้านการปรุงแต่งร่างกายตนเองให้สวยงามเหมือนผู้หญิง ทักษะด้านการแสดง และที่สำคัญการปฏิบัติตนให้เป็นที่ยอมรับในสังคมกะเทย แม้จะเป็นความรู้ที่ไม่ได้เป็นมาตรฐาน แต่เป็นพื้นฐานสำคัญ ที่จะส่งเสริมกะเทยให้มีโอกาสเข้าสู่อาชีพนางโชว์ และพัฒนาตนเองในอาชีพนี้อย่างรวดเร็ว ตามเกณฑ์หรือมาตรฐานขององค์กรที่ได้กำหนดไว้ อีกทั้งต้องอาศัยปัจจัยอื่น ๆ ร่วมด้วย เช่น ระยะเวลา การปฏิบัติตนที่อยู่ในระเบียบวินัยขององค์กร การเป็นที่ยอมรับทั้งเรื่องความงาม ทักษะการแสดง และนิสัยส่วนบุคคลเมื่ออยู่ร่วมกับผู้อื่น สิ่งเหล่านี้เป็นกระบวนการหรือเส้นทางอาชีพของกะเทย ผู้การเป็นนางโชว์ที่มีความเป็นเลิศของสถานประกอบการโรงละครคาบาเร่ต์ ที่เกิดขึ้นในเมืองพัทยา

รายการอ้างอิง

- เชาวดี ไทวัยยะกุล. *อดีตนักแสดงของ บริษัท ทิฟฟานีโชว์ พัทยา จำกัด*. สัมภาษณ์, 30 พฤศจิกายน 2559
- จิตติณานันท์ หนักป้อ. *ผู้อำนวยการมูลนิธิชิสเตอร์ พัทยา*. สัมภาษณ์, 25 พฤษภาคม 2561
- ณัฐวุฒิ ภาควัฒน์. *เจ้าของร้านร้านเรือน*. สัมภาษณ์, 15 พฤศจิกายน 2561
- ทิพย์ชรินทร์ ผ่องอำไพ. *ผู้จัดการฝ่ายทรัพยากรบุคคล บริษัท โคลอสเซียมโชว์ พัทยา จำกัด*. สัมภาษณ์, 15 มกราคม 2561
- ธนีสร เรืองบุญ. *รองผู้จัดการฝ่ายการแสดง บริษัท โคลอสเซียมโชว์ พัทยา จำกัด*. สัมภาษณ์, 15 มกราคม 2561
- นฤพนธ์ ด้วงวิเศษ. (2555). “พื้นที่ทางวัฒนธรรมของ “คนข้ามเพศ” และ “คนรักเพศเดียวกัน” ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (ออนไลน์). แหล่งที่มา: <http://www.sac.or.th/databases/southeastasia/backend/resource/file/20160524-GenderInSEA-narupon.pdf>
- เปรมปรีดา ปราโมช ณ อุษยา. (2547). *พลวัตภายใน : ลีลาชีวิตเรื่องเพศแบบกะเทย*. วารสารมนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์, 21(2), 93-113.
- ศุภกิต โตประเสริฐ. (2557). *การสร้าง “วัฒนธรรมข้ามเพศ” และ “ความเป็นหญิง” ในโรงเรียนมัธยมชายล้วน: ตัวตน อำนาจ และเรื่องเพศในพื้นที่แห่งอุดมการณ์ความเป็นชาย วารสารเพศวิถีศึกษา*, 3(1), 97-126.
- หงสรด แจ่มจรัส. *ผู้ช่วยผู้จัดการฝ่ายการแสดง บริษัท โคลอสเซียมโชว์ พัทยา จำกัด*. สัมภาษณ์, 25 ธันวาคม 2560